

Chính trị

MR. ĐIỀU CÀY GOES TO WASHINGTON

người lính già oregon

Lời giới thiệu: Kính chuyển bài nên đọc và chuyển tới đa, nhất là trong giới người Việt tỵ nạn cs tại Mỹ. Tôi đã viết trước đây vài ngày rằng “lá bài Điều Cày bị cháy rồi”. Tôi khẳng định điều này sau khi coi buổi hội luận tại Annandale ngày 23/11/14 do SBTN địa phương tổ chức và nhất là sau khi coi và nghe video bài phỏng vấn Th/Tá Liên Thành do anh Bùi Dương Liêm thực hiện ngày 26/11/14. Bây giờ đọc bài viết của NLGO phân tích thì lại càng thấy rõ ràng lập trường của DC vẫn là cộng sản cũng như mục đích của DC chỉ là hô hào Một Chiều hải ngoại Xóa Bỏ Hận Thù và Hòa Hợp với cộng sản trong nước và sẽ có thể thành lập một lực lượng thứ ba gồm bọn lưng chừng mạnh bên nào ôm áo bên ấy, bọn du sinh, bọn kinh doanh với cs, bọn bị kẹt gì đó với cs, bọn được cs chi trả hậu... Xin nhớ rằng từ trước đến nay cũng như từ nay về sau Không Bao Giờ tôi chụp cho ai cái mũ cs mà bọn lưu manh, côn đồ đã đặt lời vào miệng tôi cũng như người khác. Qui trách ai là cs là việc của FBI không phải của tôi. --

TDT

oOo

Mr. Điều Cày goes to Washington từ VN, cũng như Mr. Smith (James Stewart) từ một tiểu bang miền Tây Mỹ trong một phim bi hài (1939) nghệt mùi chính trị, có tựa đề tương tự, của Frank Capra: cả hai nhân vật cũng lao đao, vất vả, cũng mĩa mai, thất vọng, cũng hỉ nộ ái ố, đủ hết. Thực vậy, không phải vô tình mà sự xuất hiện gây tranh cãi của nhà đấu tranh, “đột xuất” nổi tiếng Điều Cày Nguyễn Văn Hải trong Cộng Đồng VN Hải Ngoại ta, từ một tháng qua, đã làm bùng nổ một cuộc đấu võ mồm tận tình giữa hai phe đồng hương. Việc gì cũng có căn do của nó, mà tôi sẽ nói sau. Kẻ bệnh thì chẳng có gì để bệnh, chỉ lợi dụng dịp này để chửi bới những người chống Điều Cày, và chống Cộng nói chung, gán cho họ những nhãn hiệu khá nặng: quá khích, cực đoan, độc tài vàng, lưu manh và vô tình để lộ lý lịch, lạy ông con ở bụi này. Mới đây, còn có cái vụ hô hào quyền tiền giúp đỡ Điều Cày nữa. Người chống cũng không vừa, đánh ngay từ đầu và phủ đầu, preemptive, kiểu Bush Con (“anh không theo tôi, tức là anh chống tôi”), bởi người thấy có gì không ổn nơi Điều Cày và bởi anh ta nói những điều trật lất. Phe thứ ba im lặng, trong số có tôi, chờ xem, wait and see. Hôm nay, sau khi xem video buổi “hội luận” –mà tôi cho là một màn kịch cò mồi có lớp lang, bài bản, nhưng vụng về, để đánh bóng thân tượng– giữa Điều Cày và cái gọi là Ban Biên Tập Bản Tin Hoa Thịnh Đốn, được diễn ra ngày 23/11 tại Annandale, VA, tôi đã biết chắc chắn điều tôi muốn biết từ lâu về Điều Cày, qua một câu trả lời của chính anh ta.

Xin nói ngay, tôi là một cảm tình viên của Nhóm Yểm Trợ Những Người Đấu Tranh Dân Chủ Quốc Nội Tại Oregon –tự nguyện viết bài mời gọi đồng hương tham dự những buổi gây quỹ và cùng với các thân hữu khác đích thân cầm vòi nước rửa xe cuối tuần kiếm tiền cho Nhóm. Trưởng Nhóm cho biết đã gửi tiền giúp đỡ Điều Cày ba lần, tổng cộng \$600.00USD, khi anh ta mới vào tù, chưa nổi tiếng. Viết ra điều này tôi muốn chứng tỏ rằng cá nhân tôi không ân oán giang hồ gì với Điều Cày, có cảm tình là đằng khác, không

“vô ơn, độc ác” (như lời ông nhà văn Huy Phuong đã kết tội những người không tiếp đón Trần Khải Thanh Thủy đến Mỹ, năm 2013), không thiên kiến, không mặc cảm.

1) Điều Cày bị trục xuất?

• *Không phải. Vì những sự kiện sau đây:*

a) Theo thú nhận của chính Điều Cày khi bị phe ta hỏi dồn, thì Bà đại diện Tòa đại sứ Mỹ đã vô tận trong tù, hỏi anh ta có chịu đi Mỹ không. Anh ta chịu. Dĩ nhiên, nếu không chịu thì Mỹ, ngoài việc khuyến khích, phân tích thiệt hơn, không bao giờ dí súng vào cổ ai, ép buộc vào đất nước họ –mà thực chất không phải là nhà kho chứa đồ phế thải, hay thùng rác. Việc chấp nhận đi Mỹ là bình thường, không đáng chê trách, cứ sao Điều Cày và Company phải chối, phải nói xạo? Không chịu đi mới lạ.

b) Điều Cày có thì giờ khâu vào túi áo những lá thư của đồng tù, thì không có chuyện bắt ngờ, không có chuyện trục xuất. Nếu bất ngờ thì làm sao người con gái út (“được VC cho sang Canada du học” trong khi ông bố bị tù vì tội phản động, cf Thế Huy, Paris, bài “Nhận định về ĐC”, 18/11), biết trước để kịp đến đón? Còn nữa: nếu VC muốn trục xuất ai thì vô lễ cai tù bỏ đi nhậu hết, không theo dõi? Tôi nhớ ngày được thả từ trại tù Vĩnh Phú, một cách “hợp pháp”, nghĩa là sau tám năm “học tập cải tạo tốt”, mà khi đến cổng trại, thân thể, áo quần, khăn gói vẫn bị chúng sờ nắn, moi móc, một lần chót, xem có thư từ, tài liệu, mật hiệu gì không. Huống chi là một tù nhân chính trị, mang tội chống phá nhà nước, lại bị “trục xuất”?

c) Điều Cày không được gặp vợ con trong thời gian chờ “được trục xuất”, như người ta loan truyền? Riêng tôi suy luận, không sợ sai, rằng một khi người Mỹ –vốn có truyền thống nhân đạo, và sòng phẳng trong business (việc ra đi của Điều Cày chẳng qua là một business trao đổi hàng hóa, không hơn không kém, tôi sẽ bàn sau)– đã nhập cuộc chơi rồi thì có thằng VC nào dám từ chối, không cho anh ta gặp gia đình, nếu muốn?

d) Chưa hết: Điều Cày xuống phi trường LA được đám đông “lên đồng” (chữ của Duyên Lãng Hà Tiến Nhất) tả oán rằng anh ta bị “trục xuất” gáp đến nổi trên người còn mặc bộ đồ tù và mang dép “tổ ong” lên phi cơ. Xạo quá. Quần áo Điều Cày không sang trọng, đúng, nhưng không phải là đồ tù. Những sĩ quan đồng tù cải tạo của tôi có thể cho biết bộ đồ tù, dù tù chính trị hay hình sự, và chiếc áo pull của anh ta mặc lúc ấy khác nhau như thế nào. Ngoài ra, nghe đồn anh ta khi ở tù bị chặt cụt một bàn tay, tôi dòm kỹ, không thấy bàn tay nào cụt cả. Hay là nhân viên an ninh giấu nó ở đâu rồi?

• Điều Cày và đám đông cuồng nhiệt nói dối từ đầu, khiến thiên hạ nghi ngờ cũng phải thôi. Lỗi tại họ. Biết nói dối sẽ có ngày bại lộ, sẽ không ai tin nữa, mà tại sao họ cứ nói dối? Thói quen lâu ngày trở thành bản chất? Hay là cố tình che giấu một điều gì?

2) Một mission impossible?

Nếu rõ ràng Điều Cày không bị trục xuất (động từ này bị “bê”, nên sau một tháng, không còn được nghe nữa, kể cả trong buổi hội luận còn mời tại VA, ngoại trừ trong bài diễn văn anh ta đọc khi nhận giải thưởng của Hội Bảo Vệ Ký Giả, CPJ, ngày 25/11, “I was forced into exile”, anh ta tiếp tục nổ, bởi lẽ nói hươu nói vượn gì, có anh Mỹ nào mà không tin, vì ngây thơ hay lịch sự?), thì cứ theo “lô gích” (chữ VC), Điều Cày được đưa sang Mỹ với một nhiệm vụ. Điều này, chính anh ta cũng không ngần ngại nói thật, nhiều lần: “Mục tiêu của tôi sang đây...” (cf Ngọc Lan, báo Người Việt, và hội luận 31/10 do đài SBTN tổ chức). Ô hô! Bị “trục xuất” mà cũng có “mục tiêu” nữa sao? Như vậy câu “Tôi bị trục xuất”, quả tình, chửi bỏ câu “Mục tiêu của tôi sang đây...” còn gì!

a) Điều Cày nói thật, lần này, bởi sơ hở, quên vai kịch Câu Tiễn ném phân mình phải đóng, hay không còn sự chọn lựa nào khác khi bị dồn vào chân tường? Vì sao? Vì việc đi Mỹ của anh ta, ai cũng biết nhưng một số người vờ quên, đã được thảo luận và trả giá từ trước, từ lâu, từ khuya giữa chính phủ Obama và ngụy quyền VC, có thể từ trước khi VC bỏ tù anh ta nữa kia, nghĩa là cách đây ít nhất bảy năm. Ấy là tôi nói theo lời, chưa biết đúng trật, của những đồng hương miệng oang oang kết tội Mỹ phản bội VNCH mà lòng cứ luôn ca Mỹ, phục Mỹ, bom Mỹ: “Mỹ làm gì cũng tính kỹ trước hàng chục năm”, một ông bạn HO hả hê phán.

Còn nhớ sự kiện tháng 7 năm ngoái, khi Trương Tấn Sang sang châu Obama, xin Mỹ bỏ lệnh cấm bán vũ khí sát thương cho VC, Obama có nhắc đến những tù nhân chính trị, đặc biệt nêu đích danh Điều Cày. Dưới áp lực của bọn lái súng tài phiệt Mỹ, và sự cổ vũ của mấy anh thượng nghị sĩ ba phải, cơ hội chủ nghĩa như John McCain (bị cai tù Hỏa Lò đánh cho phù mờ, bây giờ quay ra nâng bi ngụy quyền VC, không biết để ăn cái giải gì), Obama dùng chiêu bài “Điều Cày phải được thả” như một điều kiện và sự kiện che mắt thế giới về vấn đề nhân quyền tột tệ tại VN, để yên tâm bán súng cho VC, mà chưa chắc đã biết Điều Cày là thằng cha căng chú kiết nào. Vì vậy mới có cái màn anh ta được hộ tống kỹ lưỡng, như món hàng lậu, từ phi trường Nội Bài đến phi trường LA, bởi các nhân viên an ninh Mỹ. Mới có cái màn “welcome to America” rất “hoành tráng” và chắc chắn không phải tự phát, vói cờ xí ngọp trời, chỉ còn thiếu vống lọng, của đám đồng hương mê sáng tặng hoa, tặng cờ, ôm hôn, giành giựt, bá vai bá cổ ĐC – một vinh dự mà từ bao năm qua chưa bao giờ được dành cho những sĩ quan tù cải tạo đến Mỹ, chẳng hạn. Mới có cái màn nhào vô ăn ké của một số anh chị dân cử Mỹ Thật và Mỹ Giả thánh mũi, đang mót phiếu cử tri Mỹ Giấy, mùa chay nào cũng có nước mắt. Mắc cỡ quá! Thấy cảnh ấy, tôi không khỏi nhớ đến quyển truyện Gulliver’s Travels (1726), của nhà văn Anh Jonathan Swift: Khi bị đắm tàu, dạt vào đảo Lilliput, Gulliver cũng đã được thổ dân, tất cả đều lùn dưới 6 inches, công kênh như vị cứu tinh.

Về Điều Cày và chính sách của Mỹ, theo ý kiến mới lạ, phi chính thống đối với công luận hải ngoại, để bị ngộ nhận, nhưng không phải là không có lý, của anh bạn, Tiến sĩ Nguyễn Văn Thái, nguyên giáo sư đại học Pennsylvania, qua thư gửi cho NLGO, thì (xin trích nguyên văn để rộng đường dư luận) “Điều Cày chưa hẳn là cán bộ nằm vùng của đảng

CSVN mà ngược lại đảng CSVN (1) một mặt cũng chỉ muốn ‘đốt’ Điều Cày như đã đốt bao nhiêu thành phần chống đối khác đi trước như Cù Huy Hà Vũ, Nguyễn Chính Kết, Đoàn Việt Hoạt, v.v., và (2) mặt khác, nếu ĐC nổi lên được thì cũng sẽ giúp cơ hội cho đảng CSVN phụ họa với kế hoạch Hòa Hợp Hòa Giải của Mỹ rất có lợi cho đảng CSVN [...]. ĐC nằm trong kế hoạch Hòa Hợp Hòa Giải –không phải của đảng CSVN, nhưng cũng rất có lợi cho đảng– mà là của Mỹ. Chính sách ngoại giao (Smart Policy: Chính Sách ngoại giao thông minh) của Mỹ trong những thập niên này là giao hảo với tất cả mọi đối tượng. Thời gian của Hard Power Policy (đối đầu bằng quân sự và kinh tế) và Soft Power Policy (Quyền Lực Mềm mà phương tiện chính là tiền bạc viện trợ hay hối lộ) đã qua rồi hay được dùng trong một vài trường hợp rất đặc biệt. Smart Policy nhằm giao hảo với bất kỳ đối tượng nào, không phân biệt bạn thù, để đạt được những thỏa hiệp nào cần đạt được; những điểm khác biệt như dân chủ và nhân quyền được sắp vào hàng thứ yếu, lầy lệ. Điều này có lợi cho nước Mỹ vì gặt hái được nhiều thắng lợi như những hiệp định giảm vũ khí nguyên tử, những đầu tư lớn với mọi quốc gia trong ổn định đem lại giàu có cho giới tư bản –tư bản phóng khoáng cũng như tư bản đỏ. Những đau thương do độc tài bóc lột và đàn áp thì thuộc lãnh vực nội bộ của từng quốc gia, không liên quan đến quyền lợi nước Mỹ. Năm –vô tình hay hữu ý– trong chiến dịch Hòa Hợp Hòa Giải của Mỹ này, về phía người Việt hải ngoại người ta thấy có những tổ chức như là SBTN, Người Việt, Việt Tân, và các cá nhân cũng như hội đoàn lâu nay đã từng ‘tâng bốc’ mấy dân biểu và thượng nghị sĩ Mỹ. Hình như họ không thấy một giải pháp nào khác để giải phóng dân tộc khỏi độc tài CSVN ngoài cách nương tựa vào lực lượng của Mỹ hay là họ hoàn toàn tin tưởng chính sách Hòa Hợp Hòa Giải là biện pháp duy nhất. Và Điều Cày có vẻ như là một thành phần đang được ‘chăm bón’: Điều Cày được Bộ Ngoại Giao Mỹ chính thức tiếp đón qua các cuộc điều trần; hội luận với ĐC vừa được tổ chức tại một địa điểm của Cảnh Sát mà quay phim phải có sự chấp thuận của cảnh sát trưởng; ĐC được CPJ long trọng trao giải thưởng vừa mấy ngày qua. Sự ‘chăm bón’ này hẳn có mục đích trao phó trách nhiệm phối hợp các nhóm này qua một chương trình truyền thông rộng lớn. Chương trình truyền thông này cũng sẽ được tăng cường bởi 26 (?) đài truyền hình và truyền thanh của đảng CSVN vừa được Nguyễn Tấn Dũng phê chuẩn”.

Còn VC? Khỏi nói, chúng nó mừng hóm, hồ hởi thả Điều Cày liền một khi. Tổng khứ một tên tù phản động nào ra khỏi nước là đỡ tồn cơm tồn sắn, tội gì! Mặt khác, VC tuy đưa nào cũng cu-ly thất học, từ Hồ Chí Minh trở xuống, nhưng không ngu, nhất là về cái khoản gian manh, bịp bợm. Bộ chúng nó không biết hậu quả của việc thả hổ về rừng sao? Khờ dại hay hiền lành đến nỗi không biết lợi dụng câu “tương kế tựu kế”, “lấy gậy ông đập lưng ông”, “nuôi quân ba năm xử dụng một ngày”, “bỏ con tép bắt con tôm”, v.v. sao? Mất mát gì? Bộ trước khi trục xuất ai, chúng nó chịu ngồi im, sợ không dám rí vào tai tù nhân điều gì chẳng? Nếu trả lời no, tức là chưa biết VC là gì. Nhận lời, nhưng làm hay không còn “tùy người đối diện”. Về Điều Cày, ta hãy kiên nhẫn chờ xem một thời gian nữa. Đây chỉ là những thắc mắc, những câu hỏi, những suy luận dựa trên sự kiện, trên bản chất và hành động suốt đời lưu manh của VC. Chưa phải là kết luận.

b) Một câu hỏi nữa: Tại sao Điều Cày được “trúng tuyển trực xuất” mà không phải người khác, đáng thương hơn, như Tạ Phong Tần, đồng chí và đồng tù của anh ta, mà bà mẹ phải tự thiêu phản đối án lệnh của con, hoặc LM Nguyễn Văn Lý bị cả giáo hội Công giáo bỏ quên, hoặc Đặng Chí Hùng, người tù bất khuất, chẳng hạn, giữa hàng trăm tù nhân chính trị?

Chúng ta cũng không quên rằng năm 2013 Điều Cày được Giải thưởng của cái Hội [Cốc Nhái] Bảo Vệ Ký Giả của Mỹ, tức CPJ, tức Committee to Protect Journalists (xem video tường thuật về buổi lễ ngày 25/11 tại New York trao giải thưởng cho ĐC). Xin mở ngoặc lớn. Tôi gọi CPJ là Hội Cốc Nhái, xin lỗi, một cách khinh miệt, cũng như tôi đã khinh miệt cái Ủy Ban (Cà Chớn) Phát Giải Nobel Hòa Bình cho hai tên Kissinger và Lê Đức Thọ, 1973, và cho Obama, 2008. Vì:

(1) trong Ban Trị Sự tôi thấy có ghi Dan Rather, cựu anchorman đài CBS, một tên nhà báo cực kỳ phản chiến và nói láo trắng trợn, cựu phóng viên tại Việt Nam, đã xuyên tạc chính nghĩa VNCH, cùng với tên Peter Arnett, bằng những bài phóng sự dựa trên những tin tức bịa đặt và vì thế góp phần không nhỏ vào “chiến thắng” 30/4 của Cộng quân.

(2) Hội CPJ, ngoài công việc thiết lập danh sách những ký giả, nhà báo bị giết, bị tù trên thế giới, và gửi thư chia buồn với thân nhân, đã chẳng làm nên trò trống gì để bảo vệ ai cả. Lập Hội để quyên tiền bá tánh, và chia nhau lương bổng. Bảo vệ thế nào mà Điều Cày lại bị vào tù? Chưa kể, ít nhất ba ký giả Mỹ mới đây đã bị bọn ISIS chặt đầu công khai và báo trước tại Syria, mà Hội đã chẳng hề nhúc nhích, dù chỉ phản kháng, lên án suông, chứ đừng nói bảo vệ. So what?

(3) Ngoài ra, Điều Cày tuy được vinh danh là ký giả, nhà báo, blogger, mà người ta không tìm thấy đâu một bài viết nào ra hồn của anh ta (cf bài “Hiện tượng Xuân Tóc Đỏ mới”, phổ biến ngày 27/11, của tác giả Kim Âu). Thật khôi hài, trớ trêu, khó hiểu.

Nhưng sở dĩ, từ sau 2013, anh ta được lọt vào mắt xanh thế giới, một phần cũng chính nhờ giải thưởng CPJ, một phần khác nhờ những cuộc vận động tích cực của tập thể người Việt quốc gia chân chính hải ngoại (trong số có Nhóm Yểm Trợ tại Oregon chúng tôi) và quảng bá khá ồn ào của vợ con anh ta (qua hai vụ tuyệt thực, chẳng hạn. Nhưng có tuyệt thực thật không, Thế Huy thắc mắc, xem bài đã dẫn).

3) Chiêu hồi Điều Cày?

Trở lại vụ tiếp đón Điều Cày do Ban Biên Tập Bản Tin Hoa Thịnh Đốn của ông Võ Thành Nhân tổ chức tại trụ sở Cảnh sát Annandale, mà theo lời Thiếu tá Liên Thành, “có khoảng 70 người tham dự, trong số có 40 thuộc đám Việt Tân Philadelphia và hướng đạo sinh” (xem video Bùi Dương Liêm phỏng vấn Liên Thành ngày 26/11 trên đài TH Hoa Thịnh Đốn). Trước hết, phải công nhận Điều Cày là kẻ thắng cuộc trong buổi ra mắt này. Nhân dáng và thái độ là một lợi điểm cho anh ta: cao ráo, ăn mặc đơn sơ nhưng gọn ghẽ,

chững chạc, mặt mày tròn trịa hơn sau một tháng nhờ bơ sữa của đế quốc, khác với vẻ bèo nhèo, quê quê lúc vừa xuống phi trường LA ngày 21/10. Trong suốt buổi gặp gỡ, anh ta lúc nào cũng ăn nói nhỏ nhẹ, điềm tĩnh, tự tin, lịch sự, cố nén vẻ bức bối, hoặc giận dữ. ĐC là kẻ thắng cuộc, tôi dám nói, có lẽ bởi “phe ta” yếu quá.

a) Trong khi Điều Cày nói không cần giấy, tron tru (nhưng không có nghĩa đúng, tôi sẽ chứng minh sau) và luôn ngược nhìn cử tọa, thì ông Trưởng Ban họ Võ nhà ta, đeo kính lão, hay cận, cứ chăm chú, đọc “khẩn trương” (chữ VC), như muốn “trả nợ bài” trên cái phôn tay chữ nhỏ li ti, không tươi cười, không “thèm” nhìn ai.

b) Một phát biểu viên, có lẽ “ngoài luồng”, nghĩa là không được Ban Biên Tập chỉ định và mớm bài trước, tên Hoan (?), đã đặt với Điều Cày hai câu hỏi có tính cách “gài độ” – mà tôi rất thích. Bị anh ta né tránh, không trả lời thẳng, ông này xẵng giọng, hỏi lại, có vẻ gay gắt, trong khi Điều Cày vẫn điềm tĩnh như không, do đó được cảm tình của khán giả.

c) Một màn bi hài “ngoài luồng” xảy ra: Một ông, có lẽ trong Ban Tổ Chức, tên Khải (?), mặc jacket trắng, từ đâu thò đầu ra, chỉ tay vào mặt ông Hoan, hần học chụp mũ ông là VC và mắng rằng, đại khái: “Người ta không trả lời thì thôi chứ, cứ ép mãi”. Ông Hoan không chịu thua, to tiếng mắng lại, và sau đó bỏ ra về.

d) Cũng cái ông Django Khải này, vào đoạn cuối video, tái xuất hiện, lên cầm micro phát biểu, xin “đăng ký” gia nhập Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do do Điều Cày sáng lập, khiến Điều Cày sượng quá, đứng lên bắt tay cảm ơn một tân thành viên –khơi khơi “trời lên yêu nước” (cf câu của Huỳnh Quốc Bình, báo Phương Đông News, Oregon, trong một bài không liên quan)– muốn thành nhà báo tự do. Chu choa, cái ông Django Unchained này thật nhảm nhí: đang sống ở Mỹ, bộ thiếu tự do lắm sao, mà phải xin vào Câu Lạc Bộ của người ta để đòi quyền tự do viết như những người bị kềm kẹp trong nước? Thiếu tự do viết, hay thiếu khả năng viết (đâu, ông Django hay Bản Tin HTĐ hãy post thử cho đồng bào xem một “bài” thực sự là “báo” của ông)? Đã vào thì hãy về bên đó sống chết với CLB, nghe không Django! Một màn kịch cò mồi hay một màn nâng bi trắng trợn, hay cả hai, cực kỳ lộ bịch, nhưng không bị được ai.

Nhân tiện, tôi xin mở ngoặc một chút về Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do: Điều Cày quả thực có công đầu trong việc sáng lập nó. Câu Lạc Bộ này cần thiết vào những năm trước đây, nhưng hiện tại, có lẽ nó đã làm xong nhiệm vụ. Bởi vì sự “giao lưu thông tin” giữa trong và ngoài nước trên thực tế đã có từ lâu rồi (không phải đợi ông Điều Cày qua Mỹ họp báo liên tục kêu gọi “hòa hợp” giữa hai giới truyền thông nội ngoại) nhờ những nguồn tin “ngoài luồng” khác, như internet, facebook, các thông tin viên ngoại quốc (có cả đài SBTN, mang danh chống Cộng, mà ngang nhiên xách xe có vẽ logo to tổ bố của đài chạy khắp phố phường Sài Gòn, thế nà thế lào?), Nhóm Ký Giả Không Biên Giới tại Paris, báo chí Mỹ, các đài BBC, VOA, RAF, các bloggers khác, ngoài Điều Cày Nguyễn Văn Hải, như Mẹ Nấm, Người Buôn Gió, Bùi Chát, Dân Làm Báo, v.v. Nghe bạn bè mách, một

bài viết của NLGO tôi năm trước tung lên Mạng Áo đã được báo Công An Thành Phố “chiếu cố” nhắc tới. Rồi nữa, qua lời thân nhân từ VN, giới trẻ và sinh viên quốc nội bây giờ, giỏi sinh ngữ và vi tính, có thể ngồi tại nhà hay quán cà-phê, mở ra truy cập trực tiếp, biết tất cả tin tức trên thế giới. Ngược lại, những tin tức từ VN, người Việt quốc gia tại các nước cũng đều rõ, từ vụ dân oan khiếu kiện, biểu tình chống Tàu Cộng, tàu đánh cá VN bị “tàu lạ” tấn công, đến việc ông Điều Cày bị bắt, cha Lý bị bịt miệng, ông phó lãnh sự Mỹ bị Công an côn đồ VC đánh như tử, v.v. Nghĩa là ai muốn biết và tranh đấu thì có dư phương tiện để biết và tranh đấu, mà không phải qua Câu Lạc Bộ của Điều Cày. Ai bận nhậu nhẹt, bia ôm, cá độ từ sáng đến tối, hoặc, ngược lại, phải làm lụng vất vả, chạy ăn từng bữa, không có thì giờ biết và tranh đấu, thì dù Điều Cày có một trăm CLB cung cấp “thông tin”, đối với họ, cũng như không. Đặc biệt, nhà văn Văn Quang, từ VN, tuần nào cũng phóng lên Mạng những bài viết về tình hình trong nước với những lời bàn nhẹ nhàng, nhưng nhức nhối đối với nguy quyền VC. Trong một bài mới nhất (“Nhức nhối vì đạo đức trong đời sống văn hóa tại VN”), ông viết: “Trong thời đại internet phát triển rầm rộ hiện nay, không thể nào cấm cản nổi mọi người lên internet xem mọi nguồn tin từ trong đến ngoài nước. Dù có là luật hay quy định quyết định gì cũng thế thôi. Báo nào loan tin đúng nhất, nhanh nhất sẽ được độc giả đón đọc. Cho nên dù không có báo chí tư nhân trong nước thì họ tìm đến những trang báo ở nước ngoài. Đó chính là cách làm cho thông tin nước ngoài phát triển, dù có bung bít hay loan tin kiểu bóp méo chỉ là mất công vô ích mà thôi”.

e) Vẫn chuyện dài Django Khải. Dù sao, ông chưa lớ bịch lắm so với cái bà giáo sư hồi xuân Kim Oanh –tự nhận không đại diện cho ai, nói năng lung tung, nên không giống ai. Một việc mà bà tự làm (hay do Ban Tổ Chức xúi, tôi chưa rõ), một cách vô ý thức, một việc mà không một người quốc gia chân chính nào thấy mà không nóng mặt: Hạ nhục lá quốc kỳ của VNCH và Cộng đồng Ty Nạn Hải Ngoại. Bằng cách tự động quần vào cổ Điều Cày khăn quàng in hình cờ Vàng, lại còn vỗ vai anh ta, chót nhả: “mùa đông quàng cho ấm cổ”. Cũng bất kính như thế là ông bà nào đã dúi vào tay Điều Cày lá cờ Vàng tại phi trường LA, hoặc nhét vào giỏ hoa tặng anh ta –điều do chính anh ta tiết lộ với về khinh thường khó che giấu. Những kẻ này phải biết rằng lá Cờ Vàng không phải là “biểu tượng”, như Điều Cày định nghĩa một cách sai lạc, nhưng là linh hồn của dân tộc, đất nước Miền Nam, đã thấm máu đào của biết bao chiến sĩ xả thân bảo vệ tổ quốc chống lại bọn xâm lược Cộng sản Miền Bắc, vô tôn giáo, vô tổ quốc, vô liêm sỉ. Có ai còn nhớ chuyện những toán quân anh hùng, Nhảy Dù và TQLC, của ta đã gục ngã khi cố leo bám lại lá Cờ Vàng thân yêu trên nóc Cổ Thành Quảng Trị vào năm 1972 (cf Chinh Chiến Điều Linh của Kiều Mỹ Duyên)? Cờ Vàng không phải là một món đồ đem ra để thử lòng dạ của một kẻ vừa chân ướt chân ráo đến với mình từ bên kia chiến tuyến, hoặc để chiêu hồi một người mà mình biết không thể chiêu hồi, mà không cần thiết phải chiêu hồi. Làm khác đi là nông cạn, ấu trĩ, nếu không nói vô tình tiếp tay với VC khinh rẻ lá Cờ của Miền Nam ta. Cho nên, tôi không thắc mắc gì về việc Điều Cày từ chối hay không lá Cờ Vàng. Vì Cờ Vàng thiêng liêng của dân tộc –mà trong chiến tranh chỉ được phủ lên quan tài của những chiến sĩ hy sinh tại trận địa– không ai có quyền đem trao cho một kẻ xa lạ, vớ vẩn, thờ ơ, chưa nói là hỗn xược, như Điều Cày. Không hẳn lúc nào kẻ thù của kẻ thù

ta là bạn ta. Điều Cày chưa được, và sẽ không bao giờ được, vinh dự tối thượng đó. Cực đoan? OK, tôi cực đoan.

Có người còn biện minh, khuyên phải mở rộng vòng tay, không đánh người có thiện ý chạy lại. Có lẽ. Tuy nhiên, chưa ai được cứu rỗi bởi thiện ý suông, phát ra từ môi mép. Người khôn ngoan, cần trọng cần thấy những hành động thiết thực, cụ thể. Vì vậy, Jean-Paul Sartre mới có câu viết trứ danh, hoài nghi, mỉa mai: “Địa ngục được lót đầy những thiện ý” (L’enfer est pavé de bonnes intentions). Điều Cày, kẻ có thiện ý chạy lại? Hỡi ôi!

4) Điều Cày phe ta?

Còn lâu. Cũng như Bùi Tín, Dương Thu Hương, Vũ Thư Hiên, Cù Huy Hà Vũ, Huy Đức, Trần Mạnh Hảo... tự nhận là “ly khai”, bề ngoài tuyên bố chống đối bọn lãnh đạo tự phong đương thời, mà thực chất lòng dạ còn luyến tiếc cái Đảng Cộng sản nguyên thủy chết tiệt và vẫn gắn bó với tên đạo tặc Hồ Chí Minh –Bác vô vàn kính yêu của bọn họ. Điều Cày cũng vậy.

Cho nên, tôi chỉ lấy một ví dụ, anh ta đã lảng tránh, trả lời vòng vo, câu hỏi thứ nhất của ông Hoan về cuộc chiến Việt Nam, đại khái: “Bây giờ, anh nghĩ thế nào về việc Miền Bắc vi phạm Hiệp ước Paris, xua quân cưỡng chiếm Miền Nam của chúng tôi?” Điều Cày trả lời, tóm tắt như sau:

a) Mỗi bên có những “thông tin” khác nhau, phù hợp với chủ nghĩa của mình. Tôi sống trong chế độ Miền Bắc, phải đi lính cho Miền Bắc, tôi cũng phải suy nghĩ như tất cả mọi người sống trong chế độ đó. Và không bên nào có quyền “áp đặt thông tin” của mình cho bên đối phương. Nên để cho lịch sử trả lời.

Ông Hoan lặp lại rằng ông chỉ muốn biết về ý kiến riêng của Điều Cày bây giờ về cuộc chiến mà thôi. Anh ta vẫn nói như cũ. Qua câu trả lời này, anh ta đã tự mâu thuẫn, hoặc lươn lẹo: anh ta là sáng lập viên của một Câu Lạc Bộ có mục đích thu thập và phổ biến tin tức cập nhật hóa, chính xác, cho giới trẻ và người dân trong nước biết đâu là sự thật, để họ đấu tranh chống lại sự độc tài, bung bít của bọn lãnh đạo. Trong khi báo chí, truyền thông trên thế giới đầy đầy những tài liệu về chiến tranh VN và Hồ Chí Minh, vậy mà anh ta nói không có “thông tin” đúng đắn, khách quan, thì thử hỏi anh ta lập CLB để làm gì, thuyết phục được ai?

b) Rồi Điều Cày nói tiếp, lặp lại những lời học thuộc lòng, như trong những dịp khác: Chúng ta tất cả cùng là người VN. Chiến tranh VN là một cuộc chiến tương tàn giữa anh em với nhau. Và lên lớp: Bây giờ là lúc ta nên ngồi lại, hàn gắn vết thương, bắt tay nhau, chứ nếu còn giữ mãi hận thù thì làm sao xây dựng tổ quốc... Đến đây thì cử tọa học trò ngoan ngoãn của “giáo viên” Điều Cày sướng quá, vỗ tay rào rào, và Ban Tổ Chức cũng vỗ tay theo. Cò mồi cả đám.

Đúng là luận điệu giống hệt tài liệu của lũ lãnh đạo VC tự phong hiện tại, được ghi bằng giấy mực đen trong Nghị quyết 36 về chiêu bài hòa giải dân tộc, xóa bỏ hận thù, hàn gắn vết thương chiến tranh, xây dựng tổ quốc. Từ lũ lãnh đạo Nguyễn Minh Triết, Phan Văn Khải, Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Nguyễn Thanh Sơn đến đám Bùi Tín, Dương Thu Hương, đến bọn ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản ngày trước như Trịnh Công Sơn, Huỳnh Tấn Mẫm, Nguyễn Ngọc Lan đến bọn trí thức, veterans đại phản chiến Mỹ ngày nay... không đứa nào (dám) nói khác.

Không còn ai chối cãi rằng chiến tranh Việt Nam là do Cộng sản Miền Bắc gây ra, theo lệnh quan thầy Liên Xô và Tàu Cộng, xăm lãng Miền Nam trong khi Miền Nam chỉ làm nhiệm vụ tự vệ. Ngay cụ Ngô Đình Diệm cũng không muốn Mỹ đưa quân vô, để tránh một cuộc nội chiến Nam-Bắc tương tàn với súng ống của ngoại bang, cho nên cụ mới bị Mỹ giết.

VC, kẻ thắng cuộc, đã không xin lỗi thì chớ, lại còn khuyên công dân Miền Nam, kẻ thua cuộc, nên xóa bỏ hận thù, nghe phi lý, hay nghịch lý vô cùng. Tỷ như giọng điệu của một bọn ăn cướp ngày xông vào nhà đồng hương ăn trộm đồ đạc, hãm hại gia đình, xong rồi, lại yêu cầu nạn nhân hãy quên đi quá khứ, ngồi lại hàn gắn vết thương, vì dù sao mình cũng là Việt Nam với nhau, v.v. nghe thật dị hợm và xảo quyệt.

Còn nữa, cả thời gian dài sau 30/4/1975, VC lừa và lừa các sĩ quan “ngụy” vào tù, và đày ải gia đình họ đến những khu kinh tế mới, một loại trại tù trá hình khác, phân biệt lý lịch, dạy trẻ con và học sinh toàn những bài học căm thù, những khẩu hiệu sắt máu “đánh cho Mỹ cút, ngụy nhào...”, “thề phanh thây uống máu quân thù...”, xin hỏi, blogger Điều Cày (tức anh hùng Gulliver của cái đám người lùn lilliput hải ngoại không bao giờ lớn nổi, những kẻ đã xé căn cước tự nạn của mình) thực sự có hiểu điều này không, hay cũng là hoang tưởng, tự sướng như hiệp sĩ dỏm Don Quixote de la Mancha, chỉ biết rút kiếm, thị oai với những máy xay lúa ù lì, vô tri, vô giác?

Rồi, tại sao chỉ bây giờ, sau bao nhiêu năm đày đọa công dân Miền Nam khiến họ không sống nổi phải lìa bỏ quê hương ra đi, bị tên Phạm Văn Đồng gọi là “ma cô, dĩ điếm”, bè lũ VC lưu manh từ cấp lãnh đạo đến cấp Việt Gian nằm vùng các ké tại các cộng đồng mới giờ trò ve vãn, o bế, theo đuôi dụ dỗ những “ma cô, dĩ điếm” –hôm nay ăn nên làm ra, con cái thành đạt? Tại sao? Tại vì chúng chỉ muốn moi tiền bạc và chất xám từ dân Việt hải ngoại. Mà thôi. Chứ chẳng cần hòa giải hòa hợp, xóa bỏ hận thù gì ráo. Vì chúng nó không cần điều này. Chính bởi quá ngây thơ, ngu muội, suốt đời bị lừa nhưng chưa tởn, mà những tên trí thức, nghệ sĩ, ca sĩ, tiến sĩ, bác sĩ, kỹ sư, chuyên viên, thương gia... hồ hởi quên đi dĩ vãng khổ đau, lũ lượt kéo về “xây dựng tổ quốc” (của ai bây giờ?) để rồi tất cả phải bỏ của chạy lấy người, ôm đầu máu trở ra hải ngoại kể khổ với đồng hương, như thằng Trần Trường, tay sai ngu đần, hôi hám của VC.

Buông những lời sắc mòi “cán bộ” về cuộc chiến Việt Nam như trên, Don Quixote Điều Cày bị những người quốc gia tự nạn chân chính nghi ngờ, thắc mắc, lên án, hay tệ hơn, chửi rủa, thì cũng không oan ức gì.

c) Câu hỏi thứ hai, và lần thứ hai, về Hồ Chí Minh của ông Hoan, Điều Cày nhất quyết không trả lời. Không trả lời tức là đã trả lời. Đối với lịch sử, thế giới, và người Việt quốc gia, Hồ Chí Minh là một tên tội đồ, tay sai Cộng sản Nga, Tàu, một tên đại bịp. Đối với tất cả những tên Cộng sản, đưng kim hay cựa, y là thần tượng, thần thánh, tabou, mà dù ly khai, chống đối, thật hay cuội, trong nước, ngoài nước, mà dù “thông tin” thế giới có quá nhiều, quá rõ về con người bất lương và gian ác của y, vẫn không có đứa nào dám đưng đến. Kể cả Điều Cày. Vì VC không cho phép.

Tuy vậy, Điều Cày cũng biết sợ những câu hỏi hóc búa của người quốc gia chân chính lớn tuổi có mặt hôm ấy, như ông Hoan (và vài ông khác tôi không nghe rõ tên), như bà Tuyết Mai, Ngọc Giao. Còn nửa giờ nữa, Điều Cày bèn, rất khôn, yêu cầu những tham dự viên thuộc giới trẻ lên phát biểu, để cảm thấy an tâm hơn. Bởi giới trẻ này chả biết chiến tranh VN và VC là gì, Hồ Chí Minh là ai, nên chỉ cúi đầu nhận lãnh những điều anh ta nói ra mà không biết sai chỗ nào. Ví dụ, có một cô (tự giới thiệu là hướng đạo sinh tại Mỹ) phát biểu rằng: “Cờ Mỹ, cờ Đỏ, cờ Vàng cũng đều là biểu tượng. Tôi có tự do chọn lựa lá cờ tôi thích” (y chang lời của một Hồng y quốc doanh năm nào tại Úc: “Chúng ta mặc áo đỏ, áo vàng gì cũng đều là con Mẹ Việt Nam”). Cử tọa lại vỗ tay rào rào, tán thưởng cô gái. OK, tự do cầm cờ, nhưng tôi thách cô bé này và những kẻ đã vỗ tay cứ mang cờ Máu đi diễn hành ngoài phố Virginia một lần (hoặc đến cộng đồng Do Thái giương cao cờ Đức Quốc Xã), để xem cái giá tự do chọn lựa phải trả như thế nào. Dám không?

Âm Thanh và Cuồng Nộ bùng trào dâng trong tôi, cũng như trong những nhân vật của Faulkner, làm đầu tôi muốn bung lên. Tôi tắt video. Nhưng vì giới trẻ đáng tuổi con cháu, tôi không muốn bình luận gì thêm về họ, ngoại trừ một điều: nếu các em không biết các em đang nói gì, đó là lỗi của phụ huynh, sống tại quốc ngoại để tự nạn Cộng sản, chứ không phải để tìm miếng ăn, bơ thừa sữa cặn, đã không dạy cho con cái biết đâu là lẽ phải, đâu là điều trái, và cũng là lỗi của những kẻ, cũng gốc tự nạn, đã vỗ tay chấp nhận và cổ vũ cho điều trái.

Sau cùng, quả như ai đã nói, hình phạt nặng nhất, đau đớn nhất cho một người muốn nổi tiếng, bị nghi ngờ đang thi hành một mission impossible, là sự quên lãng, thờ ơ của công chúng và công luận, ở đây, của những người quốc gia chân chính, yêu chuộng tự do, chống Cộng cho đến sau hơi thở cuối cùng.

Portland, 2/12/2014
NLGO

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, December 3, 2014
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND/SĐND QLVNCH*